



**Regnen holdt op =**

27/4 - 1942

## Et musikalsk Trekløver

FORFATTER . INSTRUKTØR  
KOMPONIST



ENHVER rigtig Digter vil noget med sin Digtning udover blot det at fabulere, at lade Fantasien spille. Han vil tillige sige sin Mening om et eller andet, fortælle sine Medmennesker, hvad han synes er forkert — det er især Satirikerens Maal — og maaske ogsaa fremsætte et Forslag til, hvordan det efter hans Opfattelse kunde blive lavet om, saa det blev rigtigt.

En saadan Digter er *Kjeld Abell*. Det er saa rart let med ham, som han selv klart formulerede sit Program i „Melodien, der blev væk“ og siden nøje har søgt at realisere det. Melodien — det er den efter hans Overbevisning rigtige Livsanskuelse og den derpaa baserede Livsførelse, og hele hans øvrige dramatiske Produktion har været Forsøg paa at hjælpe Mennesker til at finde Melodien paa Tilværelsens forskellige Omraader. Det gælder ogsaa hans Digte, hans Noveller og hans Artikler, ja, Abell kunde næppe skrive en Notits til en Avis, uden at en Stump af Melodien smuttede med ind i — eller mellem — Linjerne.

Og det gælder naturligvis ogsaa hans Film. Baade „Millionærdrengen“, hvor han forlenede Walter Christmas' Drengbog med en social Tendens, og „Tak, fordi du kom, Nick“, hvor han paaviste, at den unge Bourgeoisfrue var akkurat lige saa arbejdsløs som Nick. Naar De nu ser „Regnen holdt op —“, vil De maaske straks synes, at „det er da den rene, skære Underholdningsfilm“, fordi selve dens Handling er saa spændende. Men De vil hurtigt indse, at De tager



Svend Methling omgivet af unge søde Vandrefugle i en Pause under Optagelserne af „Regnen holdt op —“.



fejl. Ogsaa her nynner Melodien sig frem gennem Tordenskrald og Uvejr. Filmens unge Pige, Margit, har baade ved Opdragelse og Giftarmaal været knyttet til de mondane Kredse, vi stifter Bekendtskab med ved Filmens Begyndelse, og som saa ofte er Genstand for Abells Malice. Men samtidig med, at hun oplever alle Nattens mystiske

Hændelser, gør hun sig fri af alle en konventionel Livsopfattelses snærende Baand — og da hun om Morgenens kører Solen i Møde sammen med den unge Mand, er det Ægteparret Noah, der tager Jorden i Besiddelse efter Syndfloden. Det er en af Grundtankerne i Abells Digtning: Lad os smygge alt det forkerte af os, alle de taabelige Fordomme og bornerte Anskuelser, hvormed vi Slægt efter Slægt har gjort Livet til en Plage og faaet Verden til at se ud, som den gør — lad Menneskeslægten stige nyfødt frem af Tidens Syndflod og begynde paa en frisk, og lad os saa gøre det rigtigt!

Alt dette ligger og synger i denne lette, spændende, kaade Film „Regnen holdt op —“. Men der ligger mere endnu: Skildringen af de to gamle Søstre rummer med sit Perspektiv bagud gennem et Par Menneskealdre en skarp og psykologisk Analyse af Sjæleliv hos Mennesker, der er blevet snydt for Livet. — —

Svend Methling har som Instruktør ikke sin egen Melodi. Det er netop hans Styrke, den, hvorpaa hans store Alsidighed beror. Det er den, der har gjort det muligt for ham at spænde fra Stavnsbaandsfilmen til „Tak, fordi du kom, Nick“, fra „Sommerglæder“ til „Peter Andersen“, fra „Elverhøj“ til „Regnen holdt op —“. Methling lytter sig ind til Melodien i det Stof, han skal forme, og faar den til at bruse og fænge fra Lærredet, fordi han ejer en usædvanlig filmisk Musikalitet, en udpræget Fornemmelse for Rytmen i Filmen. Han



Berthe Qvistgaard  
som Margit.

føler i sit Blod Slægtskabet mellem Film og Musik. Det er i Virkeligheden den samme Egenskab, der gør ham til den fortræffelige Operascenesætter og den ypperlige Filminstruktør.

Bernhard Christensen var den, der i bogstavelig Forstand komponerede Melodien, der blev væk. Det var ogsaa ham, der skrev Musikken til Abells Ballet „Enken i Spejlet“ — og nu fortsætter de altsaa deres Samarbejde med „Regnen holdt op —“. Egentlig bør her ogsaa nævnes Dr. phil. Sven Møller Kristensen, der har skrevet Teksten til Filmens Sang. Derved bliver det musikalske Treklover altsaa til et Firklover, men det er da kun godt. Et Firklover betyder som bekendt Lykke.



Allan vaagner efter en sælsom Drom.





Berthe Qvistgaard og Mogens Wieth i Regnvejrr.

## Et nyt ungt Par OG ET NYT ANSIGT

MEG „Regnen holdt op —“ har *Palladium* Fornøjelsen at præsentere et nyt Elskerpar for det danske Filmpublikum: *Berthe Qvistgaard* og *Mogens Wieth*, en interessant Konstellation af to unge ypperlige Talenter, der allerede har formaaet hver for sig at skabe sig en Position.

Fru Qvistgaard har netop i denne Sæson vundet sit unge Livs hidtil største Sejr som Frk. Julie i Strindbergs Sørgespil af dette Navn, der paa Riddersalens Scene er blevet en af Aarets største kunstneriske Begivenheder. Om et egentligt Gennembrud kan man i denne Forbindelse ikke tale, for Fru Qvistgaard er forlængst „brudt igen-

nem“, men det var en Præstation, der yderligere forhøjede Respekten for hendes Evne, og som øgede Forventningerne til hendes videre Udvikling. Iøvrigt har hun jo allerede trods sin Ungdom spillet en saadan Mængde af baade alvorlige og muntre Roller og baade paa Scene og Lærred, at det vilde være ganske uoverkommeligt at begynde at remse op — og overflødig tillige! Hvem og hvad *Berthe Qvistgaard* er, ved enhver, der interesserer sig for Teater og Film i dette Land.

Ogsaa *Mogens Wieths* Navn er landskendt til Trods for, at det ikke er mere end to-tre Aar siden, han forlod Det kgl. Teaters Elevskole. Han spillede først en lille Rolle i Borbergs „Synder og Helgen“ og den unge Mand i *Kjeld Abells* „Judith“ — men det var som den unge Grundtvig i *Kaj Munks* „Egelykke“, han fik sit Gennembrud, der befæstedes, da han sidste Sommer var en smuk og romantisk Prins i „Der var engang —“ paa Friluftsteatret i Dyrehaven. Paa Film har man set ham som den unge Mand i *Leck Fischers* „Barnet“ og



Asta Esper Andersen som Sørine.

og som Tømrersvenden *Asmus Asmussen* i samme Forfatters „Gaa med mig hjem!“ hvor han viste, at han ikke blot kan spille romantisk Elsker, men ogsaa den unge Mand af i *Dag. I* „Regnen holdt op —“ faar han Lejlighed til at forene disse Evner i Fremstillingen af en ung Mand, der er præget af den specielle Form for moderne Romantik, som er karakteristisk for *Abells* Produktion.

Endelig faar man et helt nyt Ansigt at se: den unge jyske Husassistent *Asta Esper Andersen*, der i Vinter vakte Opmærksomhed som Aakjær-Fortolker, og som her faar sin Filmdebut.



A/S PALLADIUM

præsenterer

# Regnen holdt op -

Et Filmlystspil af KJELD ABELL  
med Musik af BERNHARD CHRISTENSEN  
Instruktør: SVEND METHLING

\*

Fotograf: KARL ANDERSSON  
Tonemester: ERIK RASMUSSEN  
Dekorationer: ERIK AAES  
Klipning: EDITH SCHLÜSSEL  
Kopi: JOHAN ANKERSTJERNE

Musiken er indspillet af et 27 Mands  
Orkester under Direktion af Kompo-  
nisten samt af Svend Asmussens og  
Børge Roger-Henrichsens Orkestre

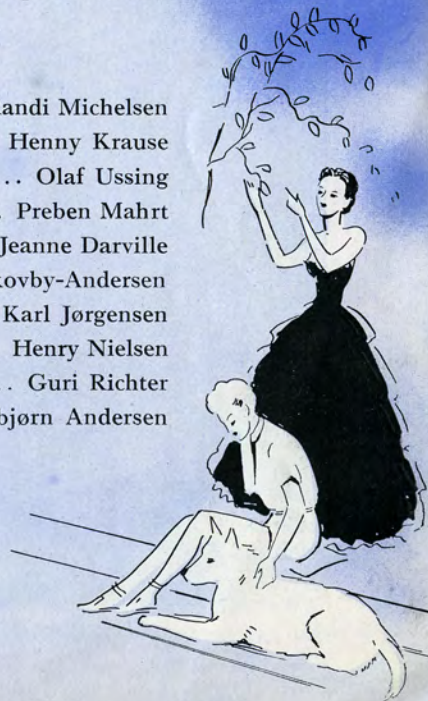
Sangen „Tænk, om det var Verden,  
der gik under“ er skrevet af Dr. phil.  
*Sven Møller Kristensen*



## Personerne

Margit ..... Berthe Qvistgaard  
En ung Mand ..... Mogens Wieth  
Frøken Arentse... Sigrid Neiiendam  
Frøken Meta .... Clara Pontoppidan  
Sorine ..... Asta Esper Andersen

Den sortklædte  
Værtinde..... Randi Michelsen  
Dame med Rosen.... Henny Krause  
Hugo..... Olaf Ussing  
En ung Herre..... Preben Mahrt  
Ester..... Jeanne Darville  
Ida..... Bodil Skovby-Andersen  
En Politimand..... Karl Jørgensen  
En anden Politimand. Henry Nielsen  
Ingeborg..... Guri Richter  
Lægen..... Asbjørn Andersen



Eneret: A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM





Clara Pontoppidan som Frøken Meta.

## TO kongelige SKUESPILLERINDER

OFFICIELT er Titlen „kgl. Skuespillerinde“ afskaffet, men ikke desto mindre er det det Udtryk, der trænger sig paa, naar Talen er om de to store Skuespillerinder fra Det kgl. Teater, der medvirker i „Regnen holdt op —“: Clara Pontoppidan og Sigrid Neiiendam. De er virkelig — hver paa sit Omraade — kongeligt suveræne i deres Kunst.

Clara Pontoppidan er ikke blot gennem en Menneskealder en af vor Nationalscenes Hovedstøtter. Hun har ogsaa en stor og glansfuld Karriere bag sig indenfor Filmens Verden. I Nordisk Films Guldalderperiode var hun en af Selskabets førende kvindelige Kræfter, og som Clara Wieth gik hendes Navn Verden over. Fra Beundrere over hele Kloden modtog hun Breve, ikke mindst Soldaterne i Skyttegravene under forrige Verdenskrig skrev til hende og takkede for de Par Timers Glemsel og Skønhed, hun havde bragt ind i deres rædselsfulde Tilværelse. Hyppigt spillede hun sammen med Valdemar Psilander, og hun var den første, han engagerede, da han dannede sit eget Selskab.

Blandt Fru Pontoppidans berømteste Filmroller bør nævnes Siri i den finske Afdeling af Carl Th. Dreyers Film „Blade af Satans Bog“, der havde Premiere paa Paladsteatret 24. Januar 1921 med Helge Nissen som Satan. Aaret efter spillede hun Prinsessen i „Der var engang“ med Svend Methling som Prinsen, ligeledes under Carl Th. Dreyers Instruktion. Omtrent samtidig spillede hun den unge Nonne i Benjamin Christensens „Heksen“, som nylig blev genoptaget. Af





*Sigrid Neiiendam som Frøken Arentse.*

Talefilm har Fru Pontoppidan medvirket i *Schnéevoigts* „Kirke og Orgel“ og Svend Methlings „Kongen bød —“, Filmen om Stavnsbaandets Ophævelse. Endelig vil man erindre, at det var Fru Pontoppidan, der indtalte „den onde Dronning“s Repliker i den danske Udgave af Walt Disneys Tegnefilm „Snehvide og de syv Dværge“ — og gjorde det saa mesterligt, at det langt overtraf den amerikanske Original. Og nu faar De hende at se i en betydelig og stærkt dramatisk Rolle som Frøken Meta i „Regnen holdt op“, en Skikkelse, som Kjeld Abell har udformet med Tanken paa hende, der gjorde hans Skuespil „Anna Sophie Hedvig“ til en saa uforglemmelig Oplevelse. Og hendes Prins fra „Der var engang —“ har nu optraadt som hendes kloge og forstaaende Instruktør.

Fru Sigrid Neiiendams Kunstnerliv har i større Grad været knyttet til Teatret, og kun nu og da har hun spillet en Filmrolle. Den første var som en sindig Bondekone i Urban Gads og Hjalmar Davidsens „Afrunden“ i 1911. Senere medvirkede hun i Stavnsbaandfilmen og sidst i Arne Weels „Livet paa Hegnsgaard“ 1938 efter Jeppe Aakjær. I „Regnen holdt op“ spiller hun Metas ældre Søster, den tunghøre Frøken Arentse — og paany vil man beundre og glæde sig over hendes forbløffende Ægthed. Hun er en af de sjældne Kunstnerinder, der formaar ikke at spille en Skikkelse, men at *være* den. Kunst og Natur er hos hende smeltet sammet til Eet. Naar man ser hende paa Scenen eller paa Lærredet, tænker man: „Aah, saa kan det da ikke være saa svært at spille Komædie“. Og det er netop Kunsten at faa Folk til at tænke saadan — den allerstørste og allersværeste Kunst!

Clara Pontoppidan og Sigrid Neiiendam — vi kender dem som Tanterne i Gustav Wieds „Skærmydsler“. Nu skal vi se dem som et nyt Søsterpar, Frøken Meta og Frøken Arentse, i Kjeld Abells „Regnen holdt op —“.

3





Margit forklarer Frøken Arentse Nattens Hændelser.

## HANDLINGEN I „Regnen holdt op -“

DET er en varm Sommeraften i Nordsjælland. Sorte Skyer trækker op over Horisonten og truer med Torden. Margit er paa Cykle paa Vej fra det lille Pensionat, hvor hun har slaet sig ned i sin Sommerferie, til et Selskab hos en Veninde, der bor nogle Kilometer væk. Margit er i sort Stilkjole og ser ret fantastisk ud, som hun dér kommer cyklende — men det er nødvendigt, for Værtinden har dekretteret, at alle hendes Gæster skal være i Sort — „det staar saa godt til hendes hvide Terrasse“.

I et pænt lille Hus ved Vejen bor de to gamle ugifte Søstre Frøken

Arentse og Frøken Meta med deres jyske Faktotum Sørine. De betragter det optrækkende Tordenvejr med meget forskelligartede Følelser. Meta er angst, men Arentse er henrykt. Hun er nemlig døv, og et ordentligt Tordenskrald er det eneste, hun endnu kan høre.

Margit bryder tidligt op fra Venindens Selskab, dels fordi hun ikke befinder sig særlig godt — bl. a. er hendes fraskilte Mand til Stede — og dels for at se at komme hjem, inden Uvejret bryder løs. Men det lykkes hende ikke. Tordenbygen overrasker hende, og samtidig er hun saa uheldig, at hendes Forring punkterer. Kort efter kommer en Bil forbi og holder. Ved Rattet sidder en ung Mand, der tager hende op, og de kører videre, men kun et Øjeblik, saa gaar Vognen i Staa. Der er ikke mer Benzin!

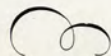
De to unge Mennesker begiver sig ud i den øsende Regn for paa en eller anden Maade at komme i Forbindelse med Omverdenen. I Mørket faar de Øje paa et Hus — og netop det Hus, som vi har set, at Søstre Arentse og Meta bebor. Men nu er det som uddødt! Havelaagen er lukket indvendig fra, og da de endelig kommer ind i Haven, svarer ingen paa deres Ringen.

Til sidst lykkes det dem dog at skaffe sig Adgang til Huset, men her ser sælsomt ud. Der er flere Ting, der tyder paa, at det er forladt i Hast for ikke ret længe siden. Hvor er Husets Beboere henne? Hvorfor er de flygtede? Og er de kommet noget til?

De to unge Mennesker beslutter at forlade det uhyggelige Hus igen, men da de vel er kommet ud, opdager de, at der nu er Lys i et Vindue paa første Sal! Og de gaar tilbage for at oplære Mysteriet.

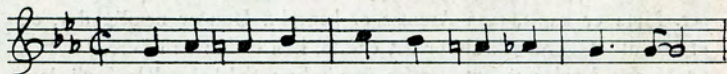
Hvad de derefter oplever — ja, det skal ikke røbes her. Kun saa meget skal antydes, at de bliver laaset inde i Gæsteværelset og maa tilbringe Resten af Natten her — og at den unge Mand bliver arresteret.

Men mens Solen stiger over en ny dejlig Sommerdag, opklares alle Nattens Gaader. Regnen er holdt op — og Margit og den unge Mand kører sammen ud i Fremtiden.





# NOAH-SANGEN



Tænk om det var Ver-den der gik un - der

Tekst: *Sven Møller Kristensen.*

Musik: *Bernhard Christensen.*

Regnen vælter ned,  
sikken Ødselhed,  
Jorden drukner i sit Vand.  
Noah, gamle Knark,  
Bilen er din Ark,  
om lidt saa strander vi paa en Mark. Tak!

## *Refrain:*

Tænk om det var Verden, der gik under  
i en dejlig Syndflod og et Dunder,  
hele Jordens Plat  
om mit og dit og dat,  
mange Tak, Godnat!  
Her er fuldt besat i Arken!

Hvad var det, han sa', ham Noah Noah?  
Dyr og Mennesker maa der to og to af,  
kun den øde Jord  
og de tre smaa kendte-Ord:  
du elsker mig,  
jeg mangler bare — dig!

„Noah-Sangen“ er udkommet paa Engstrøm og Sødrings Musikforlag.